

Als de dag voorbij is

KINDERBEDEN

Wat stijgt daar zoo blank, in den morgenschijn,
 Door het schemerend nevelgewemel? —
 't Zijn de zingende beden van kinderkens rein,
 Die rijzen wel recht naar den Hemel.

Wat fladdert zoo ros, in het manelicht,
 Uit dorre besneeuwde landen? —
 De beden van droeven, die 't aangezicht
 Verbergen in krampende handen.

O God, die der kinderen beden aanvaardt,
 Uit gevotuwene handjes gevlogen,
 Tot die droeven, die hopeloos weenen, naar de aard
 Zend een Engel, de liefste, uit den Hoogen!

Dat hij neme die beden om troost en vrêe
 Uit die handen, van smart verwrongen,
 En breng' hen, in ruil, uit den Hemel mee
 De vreugd, waar die kindren van zongen.

HÉLÈNE SWARTH

Geuzeke Drei

29)

Den volgenden mergen reden Geuzeke en Cyrielke te goaren op de stad aan. Geuzeke droeg de groote casserole aan den ijzeren hengsel en balanceerde deur de bochten en de hoeksken van de stad, gelijk ne artist, de veste op. Cyrielke met het flaske wijn in zijn vestezak, zoodat de hals er van met het roode lakske boven het

klepske uitkeek, hield ne mandeke in zijn erm, waarin de eppelteerte lag. En, omdat hij wist, dat de domino kinders had, kocht hij in ne winkelke nog ne zakske muntepastilles er bij.

Madamke deed de deur open, keek verwonderd op.

„Wie we doar hên?” zei ze.

„Dat es mijn kameroad,” zei Geuzeke en wees op Cyrielke, die de eppelteerte droeg. „Es de domine te spreken?”

„Joa zeker! Zet die casserole moar neere en ge weet den weg.”

„Die casserole goat mee,” zei hij en liep meteen de trappe op. Cyrielke hem achterna.

Zoo traden zij het kamerke binnen, waar de domino nog bleek van wezen, op het witte bedde lag.

„Meniere den domino,” zei Geuzeke, terwijl hij de groote ijzeren casserole op den vloer zette, „ik kom oe ne kiekensoepeke brengen en ne eppelteerte, met ne flaske wijn, namens onze parochie. Joa, de nieuwe parochie, zulle! Niet de ouwe, moar de geuzenparochie!”

De domino keek verwonderd op. Geuzeke ging zitten en vertelde. Een glimlach kroop om de bleeke lippen van den zieke, en Madamke, die in de open deure stond, keerde zich omme, met traankes in de oogen . . .

Geuzeke zat er zoo sterk en forsch, met Cyrielke nefens hem, die maar aldeure naar de spreuke keek, die op het kruisike aan den wand was gedrukt.

En midden tusschen die beiden, op den vloer, stond de casserole met het soepke, lag de eppelteerte in het biezen mandeke, stond het flaske rechtop.

Toen kost Madamke het niet meer uithouden. Zij liep de trappe af, heur huiskamer in, waar de twee kinders in hun overmoedig spel over het versleten tapijt tolden.

XXV De parochie van Lapschure

Sinds de dagen, dat de Duits de parochie van Lapschure was binnengetrokken, was het dorp nooit meer in zoo'n beroeringe geweest, als toen men hoorde, dat Geuzeke Drei in zijn keuken ne geuzenparochie had opgericht. Iedereen noemde het ne schande, 't was effectief ne revolutionnaire daad.

„Het es, of hij van ons schoone dorp ne stukske wil stelen!” zei de president van de bolderclub. „Ons dorp en de parochie zijn één. Die er ne tweede parochie, en dan nog wel van ne ander geloof, in wil oprichten, stoat gelijk met ne deugniet, die neffens onzen gemeenteroad er nog ne tweede wil bijkiezen. Dat hij ne geus was, wist ik, moar ne bolsjewiek er bij, had ik niet gepeinsd.” Voor den eersten keer sedert de verkiezinge, dierven de bolderclubleden elkander weer vrij en frank te bekennen, dat ze eerlijke kadees geweest waren en geen lafaards.

„Als wij den diene hadden gestemd, wel, ge kunt mij gelooven, hij zoe den burgemeester zelvvers uit zijn zetel gesmeten hên,” vervolgde de president. „Het es niet enkel den paster in zijn wezen sloan, het es ons!”

„En Cyrielke dan? Den diene es er ook bij!” riep ne stemme.

„Het es wreed, doar! Moar met zulke kadees bolder ik niet meer,” riep de president. „Ik trek er tusschen uit!”

„Wij smijten hulder er uit!” werd er geroepen.

„Joa, dat es ne gedacht! Smijt hulder er uit!”

Zoo kwam het, dat nog dienzelfden avond Geuzeke zijn royement kreeg als lid van de bolderclub.

Het deed Geuzeke's herte zeere, want hij bolderde geerne en hij had ne momentje ne verlengen, om noar